

Sygn. akt I C 1188/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Izabela Siewierska
Protokolant:	St.sekr.sąd. Karolina Szlucha

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Strzelcach Opolskich

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. O.

o zapłatę

- I. umarza postępowanie w zakresie kwoty 113,44 zł (sto trzynaście złotych 44/100) wraz z odsetkami;
- II. oddala powództwo w pozostałej części;
- III. kosztami postępowania obciąża powoda w zakresie poniesionym.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. pozwem, pierwotnie wniesionym w dniu 9 października 2013 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w ramach elektronicznego postępowania upominawczego, domagała się zasądzenia od pozwanego J. O. kwoty 266,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

Uzasadniając strona powodowa podniosła, iż wierzytelność żądana pozwem powstała w wyniku zawarcia pomiędzy pozwanym a powodem, który z dniem 28 czerwca 2013 roku zmienił nazwę z T. N. S.A. na (...) S.A., umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na podstawie postanowień umowy strona powodowa wystawiła pozwanemu faktury, których pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował, mimo prób polubownego zakończenia sporu.

W dniu 20 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie strony powodowej w całości.

Od ww. nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, w którym podniósł, iż za fakturę nr (...) uregulował płatność w wysokości 113,44 zł w całości, natomiast nie powinien być zobowiązany do uregulowania kwoty wynikającej z faktury z dnia 18 maja 2011 roku, skoro nie był już wtedy klientem strony powodowej.

Pismem z dnia 3 listopada 2014 roku strona powodowa ograniczyła powództwo o kwotę 113,44 zł ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2015 roku Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S. podniósł, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie przez wzgląd na okoliczności sprawy, w oparciu o obowiązujące przepisy, jak również z uwagi na zasady współżycia społecznego. Wg Rzecznika strona powodowa nie udowodniła podstawy żądania, tym bardziej, że zobowiązania wynikają z okresów po zakończeniu umowy.

Pismem z dnia 29 maja 2015 roku Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S. wstąpił do sprawy po stronie pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa, działająca wówczas pod nazwą T. N. z siedzibą w W., zawarła z pozwanym w dniu 8 czerwca 2009 roku umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy.

Dowód:

- umowa o świadczenie usług (...) z załącznikami, k. 18-20;

- cennik usług, k. 60-63;

Pozwany w oświadczeniu z dnia 21 sierpnia 2010 roku wypowiedział zawartą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia.

Dowód:

- oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, k. 21;

Strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) z dnia 14 grudnia 2010 roku na kwotę 113,44 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 28 grudnia 2010 roku. W dniu 15 grudnia 2010 roku dokonała korekty ww. faktury przez dwie faktury (...) na kwoty 36,00 zł i 25,46 zł. W związku z tym pozwany zobowiązany był do uiszczenia kwoty 51,98 zł. Pozwany uiszczył tę kwotę.

Pozwanemu wystawiono także faktury VAT:

- FW (...) z dnia 17 stycznia 2011 roku na kwotę 34,45 zł, którą pozwany uregulował w dniu 8 lipca 2011 roku;

- FW (...) z dnia 18 maja 2011 roku na kwotę 85,94 zł – obejmującą rozliczenia rozmów specjalnych, które trwać miały łącznie 3 godziny 34 minuty i 15 sekund.

Pozwany, po otrzymaniu ww. faktur, pismem z dnia 22 lipca 2011 roku zwrócił się do strony powodowej o wyjaśnienie powstałych zobowiązań. Wcześniej, pismem z dnia 1 czerwca 2011 roku, reklamował zasadność zapłaty kwoty 113,44 zł. Zobowiązana te miały powstać zdaniem pozwanego już po rozwiązaniu umowy. Nadto zdaniem pozwanego nie wykonywał niektórych połączeń, które wykazane zostały w bilingach strony powodowej, w szczególności tych w okresie od kwietnia do grudnia 2010 roku, a dotyczących połączeń w porze nocnej na numery 0-700 oraz na numery alarmowe, jak i zagraniczne – do Austrii, tym bardziej, iż pozwany w tamtym czasie – w czerwcu 2010 roku – przebywał za granicą, jednakże wyłącznie w Niemczech, a w domu, z którego miały wychodzić rozmowy, przebywała jedynie żona pozwanego, która takich rozmów nie wykonywała.

J. O. od października 2009 roku do dnia 12 lipca 2011 roku, w związku z umową łączącą strony uiszczył powodowi łącznie kwotę 1.856,08 zł.

Dowód:

- reklamacja, k. 5, 48, 102;

- faktury korygujące (...), (...), k. 5v-6;

- przelew bankowy, k. 6v, 47;

- pismo strony powodowej z dnia 29.08.2011r. z bilingami, k. 23, 84-88;
- faktury VAT, k. 24-25, 44;
- zapisek, k. 45;
- pismo pozwanego z dnia 22.07.2011r., k. 46, 117-118;
- zestawienie wpłat, k. 64;
- pismo strony powodowej z dnia 18.05.2011r., k. 65;
- polecenie wysłania duplikatu faktury, k. 66;
- rozliczenie zobowiązania, k. 92-93;
- dowody wpłat i faktury, k. 98-101;
- zeznania świadka Z. O. z dnia 14.09.2015r. (13m/15s);

W dniu 4 czerwca 2013 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 257,47 zł w terminie 3 dni, pod rygorem skierowania powództwa do sądu.

Dowód:

- ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 26-27.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd odniósł do rozstrzygnięcia w pkt I wyroku.

W toku procesu strona powodowa w zakresie kwoty 113,44 zł wraz z odsetkami cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia wskazując, iż kwota ta, oparta na fakturze nr (...) z dnia 14 grudnia 2010 roku, obejmowała połączenia zrealizowane już po zakończeniu umowy z pozwanym.

Mając to na uwadze Sąd w zakresie tej kwoty umorzył postępowanie w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. uznając, iż takie cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z prawem, czy zasadami współżycia społecznego, nie zmierza też do obejścia prawa.

Przechodząc do rozważań merytorycznych, to należy wskazać, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem w sprawie było, iż strona powodowa, działająca wówczas pod nazwą T. N. z siedzibą w W., zawarła z pozwanym w dniu 8 czerwca 2009 roku umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) na okres 24 miesięcy. Spór sprowadzał się do oceny, czy zasadne jest zasądzenie na rzecz strony powodowej żądanej pozvem kwoty od pozwanego w oparciu o wystawioną pozwanemu fakturę VAT FW (...) z dnia 18 maja 2011 roku na kwotę 85,94 zł.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił głównie na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, co do których Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Swą wiedzę Sąd uzupełnił o zeznania świadka – żony pozwanego.

Podstawą prawną orzeczenia Sądu jest art. 5 k.c.

Przepis art. 5 k.c. stanowi, iż nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Unormowanie art. 5 k.c. ma charakter całkowicie wyjątkowy, przełamuje bowiem zasadę, że wszystkie prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej.

Jej odmowa musi być zatem uzasadniona faktem zachodzenia okoliczności rażących i nieakceptowalnych ze względu na obowiązujący system wartości i ich celowość. Na treść zasad współżycia społecznego składają się zatem elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie porządku prawnego.

Całość zebranego materiału dowodowego niewątpliwie przeczy zasadności powództwa przez pryzmat zasad współżycia społecznego.

Jak wskazano wyżej sporną kwotą pozostała należność wynikająca z faktury VAT z dnia 18 maja 2011 roku. Faktura ta wystawiona została już po tym, jak pozwany rozwiązał umowę ze stroną powodową pismem z dnia 21 sierpnia 2010 roku, jednakże wg strony powodowej wystawienie tej faktury było zasadne w oparciu o Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych.

Sąd nie podzielił jednak tego poglądu mając na względzie fakt, iż strona powodowa, reprezentowana w toku procesu przez fachowego pełnomocnika, nie doręczyła na żadnym etapie procesu chociażby kopii tego Regulaminu, aby Sąd mógł się z nim zapoznać i zweryfikować twierdzenie o tym, czy wystawienie faktury po zakończeniu już umowy z pozwanym, było w ogóle możliwe. Stąd powstała wątpliwość co do zasadności obciążenia tą kwotą pozwanego, jako że strona powodowa, wbrew obowiązkowi wskazanemu w art. 6 k.c., nie wykazała podstawy żądania, a konkretniej, czy w ogóle zaszła podstawa do tego, by wystawić fakturę z maja 2011 roku obciążającą pozwanego.

Kolejną wątpliwość Sądu budzi kwestia terminowości wystawienia faktury z maja 2011 roku. Sąd w tym zakresie podparł się billingami przedstawionymi przez stronę powodową, które obejmowały okres czasu od kwietnia 2010 roku do grudnia 2010 roku. Trudno w tym zakresie wyjaśnić logiczność postępowania w wystawieniu faktury po ponad roku od chwili wykonania pierwszej rozmowy, a po prawie pół roku od zakończenia okresu, który obejmowała. Jednocześnie wystawienie faktury po tak długim czasie w zasadzie uniemożliwiło w jakikolwiek sposób zweryfikowanie tego, czy pozwany faktycznie wykonał rozmowy wskazane w ww. bilingach, na podstawie których obciążono pozwanego kwotą 85,94 zł.

Trzecim czynnikiem przemawiającym za nieuwzględnieniem powództwa były zeznania świadka w sprawie, który kategorycznie zaprzeczył, aby jakiegokolwiek z tych wątpliwych połączeń były faktycznie wykonane. Sąd w tym zakresie dał wiarę tym zeznaniom uznając, iż gdyby pozwany otrzymał wcześniej informację o połączeniach z jego telefonu mógłby zgromadzić dowody na poparcie swego stanowiska. Można też mieć wątpliwość, aby tak często pozwany czy jego żona wykonywali połączenia na numery alarmowe, zwłaszcza, że są osobami poważnymi.

W ocenie więc Sądu pozwany w związku z wystawieniem faktury VAT za okres znacząco poprzedzający jej wystawienie, w dodatku po rozwiązaniu umowy nie ze swej winy, został pozbawiony jakiejkolwiek możliwości weryfikacji wykonanych połączeń. Gdyby powód wystawił fakturę jeszcze w czasie trwania umowy to wówczas pozwany mógłby chociażby sprawdzić czy ktoś nie podpiął się do jego linii telefonicznej i wykonuje na jego rachunek połączenia telefoniczne. A skoro powód wystawił fakturę po rozwiązaniu umowy i zdemontowaniu instalacji to już żadnych kroków pozwany nie mógł podjąć.

W konsekwencji skoro pozwany został pozbawiony jakiegokolwiek źródła dowodowego, by wykazać, że nie wykonywał rozmów objętych fakturą, zasady współżycia społecznego przemawiały za tym, by powództwo oddalić.

W kwestii kosztów procesu Sąd z uwagi na fakt, iż strona powodowa przegrała proces w całości obciążył ją kosztami w zakresie, w jakim je poniosła. Podstawą prawną w tej materii jest art. 98 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.